

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 180 (XXIV) — Nr. 154

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 8 martie 2012

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 1.482 din 8 noiembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. c), art. 2 și art. 3 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor	2-6	113.	— Hotărâre privind rechemarea și numirea unui consul general 12
Decizia nr. 1.542 din 6 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (4) lit. m) și art. 145 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 119 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală	6-8	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 1.554 din 6 decembrie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286 alin. (1), art. 287 ¹ —287 ⁶ și art. 287 ¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii și art. 725 alin. 2 din Codul de procedură civilă	8-11	63.	— Ordin al ministrului administrației și internelor privind modificarea și completarea Ordinului ministrului administrației și internelor nr. 131/2010 pentru aprobarea modelului certificatelor de atestare a absolvirii programelor de formare specializată și a programelor de perfecționare organizate de Agenția Națională a Funcționarilor Publici, precum și pentru aprobarea modelului certificatului de atestare a absolvirii programelor de perfecționare organizate de centrele regionale de formare continuă pentru administrația publică locală 13-14
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
110. — Hotărâre privind numirea unui consul general	11	202.	— Ordin al ministrului afacerilor externe pentru publicarea schimbului de scrisori, semnate la București la 27 septembrie 2011 și, respectiv, la București la 21 decembrie 2011, care constituie Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene prin care se extinde până la 31 decembrie 2012 valabilitatea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene privind acordarea asistenței financiare, semnat la București la 26 noiembrie 1992 15-16
111. — Hotărâre privind rechemarea unui consul general	12		
112. — Hotărâre privind rechemarea unui consul general	12		

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 1.482**

din 8 noiembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. c), art. 2 și art. 3 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor

Augustin Zegrean — președinte
 Aspazia Cojocaru — judecător
 Acsinte Gaspar — judecător
 Petre Lăzăroiu — judecător
 Mircea Ștefan Minea — judecător
 Iulia Antoanella Motoc — judecător
 Ion Predescu — judecător
 Puskás Valentin Zoltán — judecător
 Tudorel Toader — judecător
 Andreea Costin — magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. c), art. 2 și art. 3 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată de Maria Luca în Dosarul nr. 5.423/97/2010 al Tribunalului Hunedoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 548D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Președintele dispune a se face apelul și în dosarele nr. 549D/2011—557D/2011, nr. 588D/2011—590D/2011, nr. 625D/2011, nr. 648D/2011, nr. 649D/2011, nr. 655D/2011—661D/2011 și nr. 780D/2011, având ca obiect o excepție de neconstituționalitate identică, excepție ridicată de Niculina Iuga, Rodica Avram, Georgeta Florica Pârvu, Doina Pantilimon, Adina Gavrilă, Lucia Maria Josan, Dora Maria Roth, Viorica Bărbulescu, Iuliana Ferentî, Elvira Elena Georgescu, Maria Mihuțoni, Ana Tâmpean, Elisabeta Balogh (Budai), Felicia Sidonia Oprea, Dorina Viorica Popa, Maria Avram, Elena Fica, Victoria Pavel, Rodica Biuca Leonhardt, Elena Ricu, Claudia Cucuian, Olimpia Orzan și Mariana Trandafir în dosarele nr. 5.350/97/2010, nr. 5.484/97/2010, nr. 5.851/97/2010, nr. 5.316/97/2010, nr. 5.315/97/2010, nr. 5.419/97/2010, nr. 5.487/97/2010, nr. 5.226/97/2010, nr. 5.485/97/2010, nr. 5.229/97/2010, nr. 5.232/97/2010, nr. 5.236/97/2010, nr. 5.525/97/2010, nr. 5.361/97/2010, nr. 5.667/97/2010, nr. 5.358/97/2010, nr. 5.314/97/2010, nr. 5.317/97/2010, nr. 5.231/97/2010, nr. 5.616/97/2010, nr. 5.227/97/2010, nr. 5.233/97/2010 și nr. 5.235/97/2010 ale Tribunalului Hunedoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate în dosarele sus-menționate, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor nr. 549D/2011—557D/2011, nr. 588D/2011—590D/2011, nr. 625D/2011, nr. 648D/2011, nr. 649D/2011, nr. 655D/2011—661D/2011 și nr. 780D/2011 la Dosarul nr. 548D/2011.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu măsura conexării dosarelor.

Curtea, în temeiul prevederilor art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, dispune conexarea dosarelor nr. 549D/2011—557D/2011, nr. 588D/2011—590D/2011, nr. 625D/2011, nr. 648D/2011, nr. 649D/2011, nr. 655D/2011—661D/2011 și

nr. 780D/2011 la Dosarul nr. 548D/2011, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, invocând, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 871 din 25 iunie 2010.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin încheierile din 22 martie 2011, 5, 11 și 19 aprilie 2011, 3 și 10 mai 2011 și 9 iunie 2011, pronunțate în dosarele nr. 5.423/97/2010, nr. 5.350/97/2010, nr. 5.484/97/2010, nr. 5.851/97/2010, nr. 5.316/97/2010, nr. 5.315/97/2010, nr. 5.419/97/2010, nr. 5.487/97/2010, nr. 5.226/97/2010, nr. 5.485/97/2010, nr. 5.229/97/2010, nr. 5.232/97/2010, nr. 5.236/97/2010, nr. 5.525/97/2010, nr. 5.361/97/2010, nr. 5.667/97/2010, nr. 5.358/97/2010, nr. 5.314/97/2010, nr. 5.317/97/2010, nr. 5.231/97/2010, nr. 5.616/97/2010, nr. 5.227/97/2010, nr. 5.233/97/2010 și nr. 5.235/97/2010, **Tribunalul Hunedoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. c), art. 2 și art. 3 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor**, excepție ridicată de Maria Luca, Niculina Iuga, Rodica Avram, Georgeta Florica Pârvu, Doina Pantilimon, Adina Gavrilă, Lucia Maria Josan, Dora Maria Roth, Viorica Bărbulescu, Iuliana Ferentî, Elvira Elena Georgescu, Maria Mihuțoni, Ana Tâmpean, Elisabeta Balogh (Budai), Felicia Sidonia Oprea, Dorina Viorica Popa, Maria Avram, Elena Fica, Victoria Pavel, Rodica Biuca Leonhardt, Elena Ricu, Claudia Cucuian, Olimpia Orzan și Mariana Trandafir în cauze având ca obiect soluționarea contestațiilor formulate împotriva deciziilor de recalculare a pensiei de serviciu pentru personalul auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate încalcă principiul neretroactivității legilor, întrucât sunt aplicate retroactiv, respectarea principiului neretroactivității legii civile presupunând aplicarea dispozițiilor noii legi doar în privința celor care se vor înscrie la pensie după intrarea în vigoare a legii menționate, nu și a celor deja pensionați. Totodată, se arată că drepturile câștigate sunt acele drepturi care au intrat definitiv în patrimoniul unei persoane, făcând parte din dreptul său de proprietate, iar pensia în sine constituie un „bun” în sensul art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, astfel încât reducerea pensiei echivalează cu încălcarea dreptului de proprietate privată reglementat de art. 44 din Constituție. De asemenea, recalcularea pensiilor speciale are un caracter discriminatoriu, aducând această categorie socială într-o situație dezavantajoasă în raport cu militarii și chiar în raport cu pensionarii din sistemul public, cel puțin în privința celor care au fost pensionați fără îndeplinirea criteriului vârstei minime de pensionare și care au obținut un punctaj și, respectiv, o pensie net inferioară, datorită stagiului de cotizare mult mai

mic decât stagiul complet utilizat la recalculare, metodologia de recalculare a pensiilor de serviciu trebuind să fie aceeași atât pentru militari, cât și pentru auxiliarii din justiție, fiind astfel încălcat principiul nediscriminării reglementat de art. 16 alin. (1) din Constituție.

Tribunalul Hunedoara — Secția litigii de muncă și asigurări sociale apreciază că excepția de neconstituționalitate formulată este întemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul a trimis punctul său de vedere referitor la dosarele nr. 588D/2011—590D/2011, nr. 625D/2011, nr. 648D/2011, nr. 649D/2011 și nr. 655D/2011—661D/2011 și apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens se arată că, în momentul de față, este aplicabilă numai Legea nr. 263/2010 în privința sistemului de pensii publice, aspect subliniat și prin Decizia Curții Constituționale nr. 1.237 din 6 octombrie 2010. Pe fond, invocă deciziile Curții Constituționale nr. 871 și 873 din 25 iunie 2010, precum și Decizia nr. 1.612 din 15 decembrie 2010. Guvernul nu a transmis punctul său de vedere în dosarele nr. 548D/2011—557D/2011.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 lit. c), art. 2 și art. 3 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 441 din 30 iunie 2010, care au următorul cuprins:

— Art. 1 lit. c): „Pe data intrării în vigoare a prezentei legi, următoarele categorii de pensii, stabilite pe baza legislației anterioare, devin pensii în înțelesul Legii nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale, cu modificările și completările ulterioare:

[...]

c) pensii de serviciu ale personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea.”;

— Art. 2: „(1) Pensii de serviciu anticipate și anticipate parțiale dintre cele prevăzute la art. 1 devin pensii pentru limită de vârstă în înțelesul Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Pensii anticipate de serviciu dintre cele prevăzute la art. 1 lit. c) și f) devin pensii pentru limită de vârstă în înțelesul Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(3) Pensii de invaliditate și pensii de urmaș dintre cele prevăzute la art. 1 devin pensii de invaliditate, respectiv pensii de urmaș, în înțelesul Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(4) Pensii de serviciu, altele decât cele menționate la alin. (1)—(3), dintre cele prevăzute la art. 1, devin pensii pentru limită de vârstă în înțelesul Legii nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.”;

— Art. 3: „(1) Pensii prevăzute la art. 1, stabilite potrivit prevederilor legilor cu caracter special, convenite sau aflate în plată, se recalculează prin determinarea punctajului mediu anual și a cuantumului fiecărei pensii, utilizând algoritmul de calcul prevăzut de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(2) În situația pensiilor dintre cele prevăzute la alin. (1), care au fost stabilite în baza legilor speciale, pensia din sistemul public se determină considerându-se a fi îndeplinite condițiile de acordare prevăzute de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare.

(3) În termen de 15 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, se elaborează metodologia de recalculare a pensiilor prevăzute la art. 1, care se aprobă prin hotărâre a Guvernului.”

Autorii excepției susțin, în esență, că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii, art. 16 alin. (1) care consacră principiul egalității în drepturi și art. 44 privind dreptul de proprietate privată. Totodată, sunt invocate în susținerea excepției și dispozițiile art. 1 din Protocolul adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale cu privire la protecția proprietății

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține următoarele:

I. Textele legale criticate au mai format obiectul unor critici de constituționalitate, prin raportare la critici similare, cu titlu exemplificativ reținându-se Decizia nr. 1.286 din 29 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 29 noiembrie 2011, și Decizia nr. 1.264 din 27 septembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 838 din 25 noiembrie 2011, decizii prin care Curtea Constituțională a constatat constituționalitatea textelor supuse controlului.

Astfel, prin Decizia nr. 871 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, și prin Decizia nr. 873 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, Curtea a statuat, în mod principal, că textele de lege criticate, conformându-se dispozițiilor art. 15 alin. (2) din Constituție, afectează pensii speciale doar pe viitor și numai în ceea ce privește cuantumul acestora. Celelalte condiții privind acordarea acestora, respectiv stagiul efectiv de activitate în acea profesie și vârsta eligibilă, nu sunt afectate de noile reglementări. De asemenea, Legea privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor nu se răsfrânge asupra prestațiilor deja obținute anterior intrării sale în vigoare, care constituie *facta praeterita*.

Având în vedere că pensii speciale nu reprezintă un privilegiu, ci au o justificare obiectivă și rațională, Curtea a considerat că acestea pot fi eliminate doar dacă există o rațiune, o cauză suficient de puternică spre a duce în final la diminuarea prestațiilor sociale ale statului sub forma pensiei. Or, în cazul Legii privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, o atare cauză o reprezintă necesitatea reformării sistemului de pensii, reechilibrarea sa, eliminarea inechităților existente în sistem și, nu în ultimul rând, situația de criză economică și financiară cu care se confruntă statul, deci atât bugetul de stat, cât și cel al asigurărilor sociale de stat. Astfel, această măsură nu poate fi considerată ca fiind arbitrară; de asemenea, Curtea a observat că măsura nu impune o sarcină excesivă asupra destinatarilor ei, ea aplicându-se tuturor pensiilor speciale, nu selectiv, nu prevede diferențieri procentuale pentru diversele categorii cărora li se adresează, pentru a nu determina ca una sau alta să suporte mai mult sau mai puțin măsura de reducere a venitului obținut dintr-o atare pensie.

Curtea a statuat că partea necontributivă a pensiei de serviciu, chiar dacă poate fi încadrată, potrivit interpretării pe care Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dat-o art. 1 din

primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în noțiunea de „bun”, ea reprezintă totuși, din această perspectivă, un drept câștigat numai cu privire la prestațiile de asigurări sociale realizate până la data intrării în vigoare a noii legi, iar suprimarea acestora pentru viitor nu are semnificația exproprierii.

II. Distinct de cele arătate prin deciziile menționate, Curtea mai reține că dispozițiile legale criticate nu impiețează cu nimic asupra calității de pensionar dobândite în temeiul reglementărilor legale în vigoare la momentul emiterii deciziei de pensionare. Astfel, această decizie reprezintă un element constitutiv al unei situații juridice existente înainte de o eventuală intrare în vigoare a prevederilor criticate. Rezultă că, sub aspectul cuantumului pensiei, efectele acestei decizii de pensionare rămân câștigate pe toată perioada cuprinsă între emiteria deciziei de pensionare și momentul la care va intra în vigoare prezenta lege. Dacă prezenta lege ar fi diminuat sau crescut cuantumul pensiei aflate în plată pe perioada menționată, aceasta cu siguranța ar fi fost retroactivă, încalcând art. 15 alin. (2) din Constituție, întrucât ar fi desființat o *facta praeterita*.

Prin urmare, ceea ce se subsumează, în mod evident, conceptului de *facta praeterita* este dobândirea calității de pensionar. În urma obținerii acestei calități, drepturile rezultate din aceasta se constituie în veritabile efecte rezultante ale actului de pensionare, ceea ce nu înseamnă că actul de pensionare determină *a priori* și *ad aeternam* cuantumul pensiei/drepturilor aflate în plată.

Astfel, prestațiile de asigurări sociale, subsecvente actului de pensionare, nu pot fi considerate *ab initio* ca fiind *facta praeterita*. Ele devin *facta praeterita* pe măsura curgerii timpului. Însă cuantumul pensiei la care este îndrituit pensionarul pentru perioada ce urmează unei luni încheiate este mai degrabă un efect viitor al unor raporturi juridice trecute, *facta futura*, întrucât raportul juridic trecut, în speța de față, se constituie chiar în dobândirea calității de pensionar și toate prestațiile succesive lunare sub forma pensiei sunt *facta futura*, care, pe măsura trecerii timpului, devin *facta praeterita*.

Legiuitorul, fie el original sau derivat, nu poate modifica pentru trecut — crescând sau diminuând — cuantumul pensiilor legal primite și încasate lunar. Deci drepturi legal câștigate sunt cele care sunt deja legal încasate, cu condiția să fi fost și legal stabilite. De asemenea, drept legal dobândit este, bineînțeles, și calitatea de pensionar.

De altfel, prin Decizia nr. 458 din 2 decembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 13 ianuarie 2004, Curtea a statuat că „o lege nu este retroactivă atunci când modifică pentru viitor o stare de drept născută anterior și nici atunci când suprimă producerea în viitor a efectelor unei situații juridice constituite sub imperiul legii vechi, pentru că în aceste cazuri legea nouă nu face altceva decât să refuze supraviețuirea legii vechi și să reglementeze modul de acțiune în timpul următor intrării ei în vigoare, adică în domeniul ei propriu de aplicare”.

Curtea observă că pensia de serviciu este compusă, principial, din două elemente, indiferent de modul de calcul specific stabilit de prevederile legilor speciale, și anume: pensia contributivă și un supliment din partea statului care, prin adunarea cu pensia contributivă, să reflecte cuantumul pensiei de serviciu stabilit în legea specială. **Acordarea acestui supliment ține de politica statului în domeniul asigurărilor sociale și nu se subsumează dreptului constituțional la pensie, ca element constitutiv al acesteia.** Obligația statului este aceea de a nu reduce cuantumul pensiei sub nivelul stabilit în sistemul general de pensionare, întrucât, prin calitatea de asigurat la sistemul de asigurări sociale, persoana în cauză și-a garantat dreptul la pensia ordinară tocmai prin plata

contribuțiilor. **Este un drept pe care l-a obținut și realizat prin plata contribuțiilor legal datorate.** De asemenea, nu există un drept constituțional la pensie de serviciu, astfel încât cu privire la suplimentul acordat de stat nu se poate susține că este un drept viitor câștigat *ad aeternam*, din moment ce este sub condiție.

Mai mult, Curtea observă că și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, spre exemplu, în hotărârile din 8 decembrie 2009 și 31 mai 2011, pronunțate în cauzele *Muñoz Diaz împotriva Spaniei*, paragraful 44, respectiv *Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 55, a reiterat jurisprudența sa cu privire la faptul că drepturile decurgând din sistemul de asigurări sociale sunt drepturi patrimoniale protejate de art. 1 din Protocolul adițional la Convenție, dar acest lucru **nu înseamnă că implică un drept la dobândirea proprietății sau la o pensie într-un anumit quantum** (a se vedea, în același sens, și hotărârile din 12 octombrie 2004 și 28 septembrie 2004, pronunțate în cauzele *Kjartan Asmundsson împotriva Islandei*, paragraful 39, respectiv *Kopecký împotriva Slovaciei*, paragraful 35). Reducerea sau încetarea plății unui anumit quantum al beneficiului acordat poate constitui o intervenție în privința bunului ce trebuie justificată (*Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 58). Curtea a arătat că sistemul de securitate socială este expresia solidarității societății în raport cu membrii săi vulnerabili (*Maggio și alții împotriva Italiei*, paragraful 61), aspect esențial, pe care Curtea de la Strasbourg l-a luat în seamă atunci când a analizat dacă restrângerea adusă implica o sarcină individuală excesivă. Curtea a mai arătat că statele au o marjă largă de apreciere atunci când reglementează sistemul de pensii (paragraful 63) și că **scăderea cuantumului pensiei cu aproape 50% nu este de natură să știrbească esența dreptului la pensie, reclamantul fiind deci obligat să suporte o scădere rezonabilă și proporțională** (paragrafele 62 și 63). Nu în ultimul rând, din paragraful 63 al hotărârii reiese că o reducere a cuantumului pensiei în vederea egalizării unor stări de fapt existente este de dorit, respectiv acordarea unui quantum al pensiei în funcție de contribuțiile vărsate, și nu în funcție de cuantumul concret al salariului (*sistem contributiv versus sistem retributiv*); în aceste condiții, pierderea parțială a unei părți din pensie nu este o sarcină individuală excesivă (paragraful 63).

Curtea constată că eliminarea pensiilor de serviciu reglementată de Legea nr. 119/2010 nu a reprezentat o sarcină individuală excesivă, această sarcină fiind suportată de cvasimajoritatea personalului angajat în domeniul public care beneficia de astfel de pensii în egală măsură (spre deosebire de cele reținute de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Cauza *Kjartan Asmundsson împotriva Islandei*). Ajustarea dictată de principiul contributivității nu numai că elimină un beneficiu suplimentar acordat unor angajați, dar îi integrează pe cvasimajoritatea acestora într-un sistem unic de pensii publice. Totodată, conform jurisprudenței Curții, dreptul la pensie nu este afectat decât atunci când este redusă pensia contributivă (a se vedea Decizia nr. 872 și Decizia nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010); or, în cauza de față, nu se pune o atare problemă, pensia contributivă nefiind în niciun fel afectată sau restrânsă.

III. Cu privire la discriminarea invocată de autorii excepției, creată prin modalitatea diferită de recalculare a pensiilor de serviciu ale personalului auxiliar de specialitate al instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea față de modalitatea de recalculare a pensiilor militare de stat, art. 3 alin. (1) din Legea nr. 119/2010 stipulează că pensiile prevăzute la art. 1 din aceeași lege „se recalculează prin determinarea punctajului mediu anual și a cuantumului fiecărei pensii, utilizând algoritmul de calcul prevăzut de Legea nr. 19/2000, cu modificările și completările ulterioare”.

Metodologia de recalculare a pensiilor de serviciu prevăzute la art. 1 lit. c) din Legea nr. 119/2010 este în prezent reglementată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011 pentru stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 457 din 30 iunie 2011.

Astfel cum se arată și în preambulul ordonanței de urgență, scopul acesteia este înstituirea unei etape de revizuire a cuantumului pensiilor, cu respectarea principiului contributivității și egalității, în vederea stabilirii în mod just și echitabil a drepturilor de pensie pe care persoanele vizate de prezenta ordonanță de urgență sunt îndreptățite să le primească, astfel încât acestea să aibă posibilitatea să identifice și să depună la casele teritoriale de pensii toate documentele doveditoare ale veniturilor realizate pe parcursul întregii activități profesionale.

Metodologia de calcul privind revizuirea pensiilor prevăzute la art. 1 lit. c)—h) din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, anexă la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 59/2011, prevede la art. 8 alin. (2) și (3) că „stagiul complet de cotizare utilizat la determinarea punctajului mediu anual este cel prevăzut în anexa nr. 1 [Vârste standard de pensionare, stagii complete și stagii minime de cotizare]. Prin excepție de la prevederile alin. (2), la determinarea punctajului mediu anual se ia în considerare stagiul de cotizare utilizat la deschiderea drepturilor inițiale de pensie, astfel cum a fost acesta reglementat în legislația în vigoare la data stabilirii acestora, **în măsura în care acesta este mai favorabil beneficiarului**”.

Pentru categoriile prevăzute la art. 1 lit. a) și b) din Legea nr. 19/2000, Curtea constată că prevederile art. 5 alin. (2) din Legea nr. 119/2010 prevăd că: „*Pentru pensiile prevăzute la art. 1 lit. a) sau b), punctajul mediu anual realizat se determină prin împărțirea numărului de puncte rezultat din însumarea punctajelor anuale ale persoanelor la 20 de ani reprezentând stagiul complet de cotizare.*” Alin. (4) al aceluiași articol dispune că: „*În cazul pensiilor prevăzute la alin. (1), pentru perioadele care constituie stagiul de cotizare și pentru care nu pot fi dovedite venituri de natură salarială, la determinarea punctajului mediu anual se utilizează salariul mediu brut pe economie din perioadele respective.*”

Art. 77 alin. (1) din Legea nr. 19/2000 privind sistemul public de pensii și alte drepturi de asigurări sociale stabilea, la momentul adoptării Legii nr. 119/2010, că: „*Punctajul mediu anual realizat de asigurat în perioada de cotizare se determină prin împărțirea numărului de puncte rezultat din însumarea punctajelor anuale realizate de asigurat în perioada de cotizare la numărul de ani corespunzător stagiului complet de cotizare, prevăzut în anexa nr. 3.*”

Anexa nr. 3 la Legea nr. 19/2000 prevedea, ca regulă generală, un stagiul complet de cotizare de 25 de ani pentru femei, respectiv 30 de ani pentru bărbați și care va crește până la 30 de ani pentru femei, respectiv 35 de ani pentru bărbați până în anul 2015.

Din analiza textelor de lege aplicabile în vederea recalculării pensiilor militare de stat, a pensiilor de stat ale polițiștilor și ale funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciarelor, pe de o parte, și a textelor aplicabile recalculării celorlalte categorii de pensii menționate de art. 1 din Legea nr. 119/2010, de cealaltă parte, reiese voința legiuitorului de a prevedea modalități distincte de recalculare a diferitelor categorii de pensii, tocmai datorită modului diferit în care acestea erau calculate și acordate anterior recalculării dispuse în temeiul Legii nr. 119/2010 și situațiilor specifice în care se află diversele categorii socioprofessionale care beneficiază de pensie de serviciu.

Curtea a statuat în mod constant în jurisprudența sa că principiului constituțional al egalității în drepturi a cetățenilor

prevăzut de art. 16 alin. (1) din Constituție impune legiuitorului instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul lor, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. (A se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994.)

Împrejurări diferite, care plasează diferitele categorii de persoane în situații obiectiv diferite, justifică însă, iar uneori chiar impun instituirea unui tratament juridic diferit, fără ca prin aceasta să se aducă vreo atingere principiului egalității în drepturi.

În situația actului normativ analizat, Curtea constată că obiectivul acestuia este acela de a converti anumite tipuri speciale de pensii, în al căror cuantum se regăsea o semnificativă componentă necontributivă, în pensii în înțelesul Legii nr. 19/2000, întemeiate pe principiul contributivității.

Din această perspectivă, Curtea observă că Legea nr. 119/2010 nu face nicio deosebire între diferitele categorii de pensii supuse acestui proces, componenta necontributivă a pensiei speciale fiind deopotrivă eliminată pentru toate categoriile de pensii menționate la art. 1.

Ceea ce diferă sunt condițiile de recalculare a pensiilor în sistemul public de pensii, respectiv stagiile de cotizare în funcție de care se calculează punctajul mediu anual și cuantumul veniturilor care se ia în calcul la stabilirea pensiilor.

Curtea constată că în sistemul public de pensii există mai multe categorii socioprofessionale care se bucură de un regim juridic mai favorabil în ceea ce privește calculul pensiilor, fără ca aceasta să aibă semnificația unei discriminări. În acest sens, pot fi amintite persoanele care au desfășurat activitatea în condiții deosebite ori speciale de muncă și care beneficiază de vârste de pensionare și stagii de cotizare mai reduse. Factorul determinant în instituirea tratamentului juridic diferențiat îl constituie condițiile specifice în care aceste categorii socioprofessionale au desfășurat activitatea.

În ceea ce privește persoanele care se încadrează în ipoteza dispozițiilor art. 1 lit. a) și b) din Legea nr. 119/2010, o relevanță deosebită o au considerentele Deciziei nr. 1.237 din 6 octombrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 785 din 24 noiembrie 2010, în care Curtea, analizând din perspectiva criticii raportate la art. 16 alin. (1) din Constituție prevederile Legii privind sistemul unitar de pensii publice, arăta că dispozițiile mai favorabile aplicabile cadrelor militare în activitate, soldaților și gradaților voluntari, polițiștilor și funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciarelor, din domeniul apărării naționale, ordinii publice și siguranței naționale sub aspectul acordării dreptului la pensie sunt justificate de „natura activității desfășurate, care creează condițiile unei uzuri corporale accentuate prin expunere la pericole de vătămare corporală și chiar de amenințare a vieții”.

Aceleași rațiuni impun și în prezenta cauză respingerea ca neîntemeiată a criticilor raportate la principiului constituțional al egalității în drepturi, categoriile socioprofessionale comparate aflându-se în situații obiectiv diferite, care justifică instituirea unui tratament juridic diferențiat.

IV. În fine, Curtea observă că dispozițiile procedurale cuprinse la art. 2 și art. 3 din Legea nr. 119/2010 nu încalcă cu nimic dispozițiile constituționale invocate, ele reprezentând prevederi de natură tehnică, legiuitorul fiind îndrituit să stabilească *modul de conversie a pensiilor de serviciu în pensii în înțelesul Legii nr. 19/2000* și modalitatea concretă de calcul a noilor pensii prin trimiterea generală pe care o face la principiile fostei Legi nr. 19/2000 — în prezent trimiterea, desigur, vizează Legea nr. 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. c), art. 2 și art. 3 din Legea nr. 119/2010 privind stabilirea unor măsuri în domeniul pensiilor, excepție ridicată de Maria Luca, Niculina Iuga, Rodica Avram, Georgeta Florica Pârvu, Doina Pantilimon, Adina Gavrilă, Lucia Maria Josan, Dora Maria Roth, Viorica Bărbulescu, Iuliana Ferentți, Elvira Elena Georgescu, Maria Mihașoni, Ana Tâmpean, Elisabeta Balogh (Budai), Felicia Sidonia Oprea, Dorina Viorica Popa, Maria Avram, Elena Fica, Victoria Pavel, Rodica Biuca Leonhardt, Elena Ricu, Claudia Cucuian, Olimpia Orzan și Mariana Trandafir în dosarele nr. 5.423/97/2010, nr. 5.350/97/2010, nr. 5.484/97/2010, nr. 5.851/97/2010, nr. 5.316/97/2010, nr. 5.315/97/2010, nr. 5.419/97/2010, nr. 5.487/97/2010, nr. 5.226/97/2010, nr. 5.485/97/2010, nr. 5.229/97/2010, nr. 5.232/97/2010, nr. 5.236/97/2010, nr. 5.525/97/2010, nr. 5.361/97/2010, nr. 5.667/97/2010, nr. 5.358/97/2010, nr. 5.314/97/2010, nr. 5.317/97/2010, nr. 5.231/97/2010, nr. 5.616/97/2010, nr. 5.227/97/2010, nr. 5.233/97/2010 și nr. 5.235/97/2010 ale Tribunalului Hunedoara — Secția litigiilor de muncă și asigurări sociale.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 noiembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Andreea Costin

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.542

din 6 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (4) lit. m) și art. 145 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 119 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marișiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (4) lit. m) și art. 145 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 119 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială Par Rom — S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 673/42/2010 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 10D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 30 noiembrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 673/42/2010, Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (4) lit. m) și art. 145 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 119 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială Par Rom — S.R.L. din Ploiești.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia arată că dispozițiile art. 21 alin. (4) lit. m) și art. 145 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal stabilesc o ingerință nejustificată și inadmisibilă a statului în viața economică a persoanelor private, ceea ce contravine prevederilor art. 135 din Constituție. Dispozițiile criticate, prin faptul că impun drept criteriu de deductibilitate „necesitatea prestării în scopul activităților desfășurate a serviciilor de management, consultanță, asistență sau alte prestări de servicii”, dau naștere la arbitrar și discriminare. Astfel, sunt încălcate prevederile art. 56 din Legea fundamentală. În continuare, arată că se instituie un tratament inegal pentru comercianții care cumpără „produse” în exercitarea comerțului lor și cei care cumpără „servicii”.

În ceea ce privește dispozițiile art. 119 din Codul de procedură fiscală, autoarea excepției arată că acestea contravin prevederilor art. 56 din Constituție, deoarece nu se face nicio diferențiere între persoanele care cu bună-știință au încercat fraudarea sistemului de impunere și acele persoane care cu bună-credință au considerat deductibile anumite cheltuieli.

Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Avocatul Poporului arată că dispozițiile de lege criticate constituie reguli instituite de legiuitor pentru reglementarea condițiilor în care pot fi deductibile sau nu cheltuielile contribuabililor și plata dobânzilor pentru obligații fiscale restante. Or, în materie fiscală statul are deplină legitimitate constituțională, în temeiul art. 56 și art. 139 din Constituție, să stabilească impozite și taxe. Totodată, în condițiile economiei de piață, stabilirea de dobânzi în cazul neîndeplinirii la termenul scadent a obligației de plată reprezintă o măsură justificată și necesară pentru a preveni prejudicierea creditorului. De asemenea, impunerea de către stat a unui climat de disciplină economică, reflectat în stabilirea de către legiuitor a unor reguli privind deductibilitățile și dobânzile aplicate contribuabililor, sunt în concordanță cu prevederile art. 135 din Constituție. În ceea ce privește invocarea dispozițiilor art. 16 din Constituție, se arată că acestea nu au incidență în cauză.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă dispozițiile art. 21 alin. (4) lit. m) și art. 145 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 927 din 23 decembrie 2003, și art. 119 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007.

Textele de lege criticate au următorul conținut:

— Art. 21 alin. (4) lit. m) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

„Următoarele cheltuieli nu sunt deductibile: (...)

m) cheltuielile cu serviciile de management, consultanță, asistență sau alte prestări de servicii, pentru care contribuabilii nu pot justifica necesitatea prestării acestora în scopul activităților desfășurate și pentru care nu sunt încheiate contracte;”;

— Art. 145 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal:

„Orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul următoarelor operațiuni:

a) operațiuni taxabile;”;

— Art. 119 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală: *„(1) Pentru neachitarea la termenul de scadență de către debitor a obligațiilor de plată, se datorează după acest termen dobânzi și penalități de întârziere.*

(2) Nu se datorează dobânzi și penalități de întârziere pentru sumele datorate cu titlu de amenzi de orice fel, obligații fiscale accesorii stabilite potrivit legii, cheltuieli de executare silită,

cheltuieli judiciare, sumele confiscate, precum și sumele reprezentând echivalentul în lei al bunurilor și sumelor confiscate care nu sunt găsite la locul faptei.

(3) Dobânzile și penalitățile de întârziere se fac venit la bugetul căruia îi aparține creanța principală.

(4) Dobânzile și penalitățile de întârziere se stabilesc prin decizii întocmite în condițiile aprobate prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, cu excepția situației prevăzute la art. 142 alin. (6).”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții de lege, autoarea excepției invocă prevederile constituționale ale art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 56 referitor la contribuții financiare și ale art. 135 referitor la economia României.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 21 alin. (4) lit. m) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal prevăd posibilitatea deductibilității cheltuielilor efectuate de către contribuabili cu serviciile de management, consultanță, asistență sau alte prestări de servicii, numai dacă au fost îndeplinite cumulativ anumite condiții. Astfel, serviciile trebuie să fie efectiv prestate, să fie executate în baza unui contract încheiat între părți sau în baza oricărei forme contractuale prevăzute de lege, iar contribuabilul trebuie să dovedească necesitatea efectuării cheltuielilor prin specificul activităților desfășurate.

Dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată este supus, de asemenea, îndeplinirii anumitor condiții prevăzute de lege, dispozițiile art. 145 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal dispunând că orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa aferentă achizițiilor, dacă acestea sunt destinate utilizării în folosul operațiunilor taxabile. Astfel, persoanele impozabile înregistrate ca plătitori de taxă pe valoarea adăugată au dreptul să beneficieze de deducerea taxei aferente prestărilor de servicii (servicii care au fost prestate) dacă acestea sunt destinate în folosul operațiunilor sale taxabile.

Așa fiind, Curtea reține că cele două dispoziții criticate dispun asupra condițiilor care trebuie respectate de către contribuabili pentru a putea beneficia de dreptul de deducere, condiții a căror reglementare intră în competența legiuitorului, acesta având dreptul exclusiv de a stabili atât cuantumul impozitelor și taxelor, cât și eventualele scutiri sau deduceri de la plata acestor obligații.

Condiționarea dreptului de a beneficia de deducerea cheltuielilor și a taxei pe valoarea adăugată de îndeplinirea unor condiții legale nu contravine prevederilor constituționale ale art. 56 și art. 135, o astfel de reglementare fiind necesară administrării eficiente a impozitelor și taxelor datorate bugetului general consolidat și reprezentând, totodată, o detaliere a drepturilor și obligațiilor părților din raporturile juridice fiscale. Dacă s-ar reglementa posibilitatea de a beneficia de deducerea cheltuielilor și a taxei pe valoarea adăugată fără a fi respectate anumite condiții legale imperative, s-ar crea posibilitatea diminuării profitului impozabil al contribuabililor și, implicit, o eludare a prevederilor legale fiscale și a celor constituționale care dispun asupra obligațiilor fiscale ale contribuabililor.

Referitor la invocarea prevederilor art. 16 din Constituție, Curtea constată că dispozițiile criticate se aplică calculului profitului impozabil al tuturor contribuabililor, astfel cum aceștia sunt definiți prin art. 13 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, fără privilegii și fără discriminări.

În ceea ce privește dispozițiile art. 119 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, Curtea constată că textul legal criticat reprezintă o măsură de politică fiscală pe care legiuitorul a instituit-o în vederea sancționării conduitei culpabile pe care contribuabilii o au prin neachitarea la termenul de scadență a obligațiilor de plată (Decizia nr. 889 din 6 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 576 din 13 august 2010).

Stabilirea printr-o dispoziție legală expresă a unor sancțiuni cu caracter fiscal pentru neîndeplinirea la termen a obligațiilor bugetare se circumscrie sferei de aplicare a dispozițiilor constituționale ale art. 56 și art. 139, care reprezintă regula generală în materia impozitelor și taxelor, legiuitorul fiind îndreptățit inclusiv la a adopta reglementări care să reprezinte un mijloc suplimentar care să asigure executarea obligațiilor fiscale.

Atât timp cât nivelul dobânzii calculate pentru fiecare zi de întârziere are o valoare stabilită într-un quantum rezonabil, dar suficient de disuasiv pentru a nu își pierde rațiunea pentru care a fost instituită, nu poate fi reținută nicio încălcare a prevederilor constituționale invocate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 21 alin. (4) lit. m) și art. 145 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal și ale art. 119 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, excepție ridicată de Societatea Comercială Par Rom — S.R.L. din Ploiești în Dosarul nr. 673/42/2010 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 1.554

din 6 decembrie 2011

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286 alin. (1), art. 287¹—287⁶ și art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii și art. 725 alin. 2 din Codul de procedură civilă

Augustin Zegrean	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Antonia Constantin.

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286 alin. (1), art. 287¹—287⁶ și art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii și art. 725 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Saero” — S.R.L. (în prezent

În continuare, Curtea observă că, potrivit principiilor generale de conduită în administrarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat cuprinse în cap. II din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, organul fiscal va identifica și va avea în vedere toate circumstanțele edificatoare ale fiecărui caz, incumbându-i și obligația să examineze în mod obiectiv starea de fapt a contribuabilului.

Nemuțumit fiind de constatările organului fiscal concretizate într-un act administrativ fiscal, contribuabilul poate formula contestație potrivit legii, iar ulterior se poate adresa instanței judecătorești de contencios administrativ competente, în condițiile legii.

Societatea Comercială „Muroetal” — S.R.L.) din Giroc, județul Timiș, în Dosarul nr. 2.326/102/2009 al Tribunalului Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 513D/2011.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 6 octombrie 2010, pronunțată în Dosarul nr. 2.326/102/2009, **Tribunalul Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286 alin. (1), art. 287¹—287⁶ și art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de**

concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii și art. 725 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Societatea Comercială „Saero” — S.R.L. (în prezent Societatea Comercială „Muroetal” — S.R.L.) din Giroc, județul Timiș.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea acesteia susține că dispozițiile art. 286 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 și cele ale art. 725 alin. 2 din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale, deoarece creează posibilitatea ca litigiile aflate în curs de judecată la data intrării în vigoare a unor modificări legislative privind competența materială a instanței de judecată să rămână în competența instanței inițial investite. În esență, autoarea excepției susține că, deși dispozițiile art. 286 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 au fost abrogate prin art. 1 pct. 36 din Legea nr. 278/2010, procesele și cererile privind executarea, nulitatea, anularea, rezoluțiunea, rezilierea sau denunțarea unilaterală a contractelor de achiziție publică soluționându-se, potrivit noilor modificări, de către secția comercială a tribunalului în circumscripția căruia se află sediul autorității contractante, speța sa este judecată de către secția de contencios administrativ și fiscal a tribunalului în circumscripția căruia se află sediul autorității contractante, deoarece la data introducerii acțiunii aceasta era competentă potrivit reglementărilor în vigoare. Astfel, faptul că procesele în curs de judecată la data schimbării competenței instanțelor legal investite continuă să fie judecate de acele instanțe contravine prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), ale art. 21 și ale art. 24.

În continuare, susține că dispozițiile art. 287¹—287⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 sunt neconstituționale, deoarece impun termene scurte pentru depunerea întâmpinării și pentru fixarea termenului de judecată, fapt ce contravine prevederilor art. 21 și art. 24 din Constituție. În ceea ce privește dispozițiile art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, susține că acestea contravin prevederilor art. 21, art. 45 și art. 135 din Constituție, deoarece se instituie termene deosebit de scurte pentru comunicarea hotărârii pronunțate și pentru exercitarea căii de atac a recursului. În final, arată că toate dispozițiile criticate încalcă și prevederile art. 124 alin. (2) din Constituție.

Tribunalul Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul arată că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, „*competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”. Astfel, legiuitorul este în drept să stabilească regulile de procedură cu aplicabilitate generală, dar și unele reguli speciale, derogatorii, în considerarea unor situații deosebite, fără ca acestea să poată fi contrare liberului acces la justiție, dreptului la apărare sau dispozițiilor fundamentale referitoare la statul de drept. Prevederile criticate instituie norme de procedură, prin care se reglementează soluționarea contestațiilor privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, stabilind obligațiile judecătorului, termenul de depunere a întâmpinării și a răspunsului la aceasta și la cererea reconvențională, precum și stabilirea primului termen de judecată și a celor ulterioare. Cu privire la dispozițiile art. 725 alin. 2 din Codul de procedură civilă,

arată că acestea instituie regula de drept comun ce constă în aplicarea imediată a legii procesuale noi, aceeași instanță putând fi investită cu soluționarea a două căi de atac în aceeași cauză, ceea ce nu relevă însă niciun fine de neconstituționalitate.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze prezenta excepție.

Prin Încheierea de sesizare, instanța de judecată a sesizat instanța de contencios constituțional cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286 alin. (1), astfel cum acestea au fost modificate prin Legea nr. 278/2010, dispozițiile art. 287¹—287⁶ și art. 287¹⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii și art. 725 alin. 2 din Codul de procedură civilă.

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, iar Legea nr. 278/2010 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 31 decembrie 2010.

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții, autoarea excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2) privind egalitatea în drepturi, ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 45 privind libertatea economică, ale art. 124 alin. (2) privind înfăptuirea justiției și ale art. 135 privind economia.

I. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, Curtea constată că la momentul introducerii acțiunii, de către R.A. Aeroport Transilvania Târgu Mureș, referitoare la rezoluțiunea unui contract de achiziție publică, competență pentru a soluționa în primă instanță această cerere era, potrivit dispozițiilor art. 286 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, secția de contencios administrativ și fiscal a tribunalului în circumscripția căruia se află sediul autorității contractante. Ulterior acestei date și până la sesizarea Curții Constituționale, prin art. 1 pct. 75 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 76/2010 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 453 din 2 iulie 2010), la articolul 286, după alineatul (1) s-a introdus un nou alineat, alineatul (11), care prevedea că „procesele și cererile privind (...), rezoluțiunea, (...) contractelor de achiziție publică se soluționează în primă instanță de către secția comercială a tribunalului în circumscripția căruia se află sediul autorității contractante”.

După sesizarea Curții Constituționale, dispozițiile art. 286 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 au fost abrogate prin articolul unic pct. 36 din Legea nr. 278/2010 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, dar soluția legislativă a fost menținută prin dispozițiile pct. 35 din lege, care a modificat alineatul (1) al articolului 286 și care prevăd că „procesele și cererile privind (...), rezoluțiunea, (...) contractelor de achiziție publică se soluționează în primă instanță de către secția comercială a tribunalului în circumscripția căruia se află sediul autorității contractante”.

Având în vedere evenimentele legislative ce au survenit și observând critica autorului excepției de neconstituționalitate referitoare la neaplicarea noii soluții legislative și cazului său, Curtea constată că obiect al excepției de neconstituționalitate îl formează dispozițiile art. 286 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, astfel cum acestea au fost modificate prin Legea nr. 278/2010.

În continuare, Curtea constată că autorul excepției este nemulțumit de faptul că, introducând o nouă soluție legislativă, legiuitorul a omis a reglementa dispoziții tranzitorii care să permită aplicarea acestei soluții și speței sale. Așa fiind, Curtea constată că autorul excepției solicită, în realitate, completarea textului de lege criticat, în sensul de a reglementa o dispoziție tranzitorie care să permită aplicarea noii soluții legislative și cauzei sale. O asemenea solicitare nu intră însă în competența de soluționare a Curții Constituționale, care, conform art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. Astfel, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, astfel cum acestea au fost modificate prin Legea nr. 278/2010, este inadmisibilă.

II. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287¹—287⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, Curtea constată că dispozițiile art. 287¹—287⁶ au fost introduse prin art. II pct. 60 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2009 privind unele măsuri în domeniul legislației referitoare la achizițiile publice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 156 din 12 martie 2009.

Dispozițiile art. 287³ au fost abrogate prin articolul unic pct. 37 din Legea nr. 278/2010 privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 76/2010 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 898 din 31 decembrie 2010.

Prin Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, nepublicată încă la data pronunțării prezentei decizii, Curtea a stabilit că sintagma „*in vigoare*” din cuprinsul dispozițiilor art. 29 alin. (1) și ale art. 31 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, republicată, este constituțională în măsura în care se interpretează în sensul că sunt supuse controlului de constituționalitate și legile sau ordonanțele ori dispozițiile din legi sau din ordonanțe ale căror efecte juridice continuă să se producă și după ieșirea lor din vigoare.

În continuare, Curtea constată că norma supusă controlului de constituționalitate reprezintă o normă de procedură, care obligă autoritatea contractantă ca, în termen de o zi lucrătoare de la primirea citației, să îi înștiințeze pe ceilalți participanți implicați în procedura de atribuire despre existența unui litigiu privind procedura de atribuire respectivă.

Dat fiind că la data formulării excepției, dispozițiile criticate și-au epuizat efectele juridice, fără să impiețeze asupra drepturilor materiale sau procesuale ale autoarei, precum și faptul că aceste dispoziții nu mai sunt în vigoare nemaivând incidență în cauză, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287³ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 a devenit inadmisibilă.

În ceea ce privește dispozițiile art. 287¹, art. 287² și art. 287⁴—287⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, Curtea constată că instanța de contencios constituțional s-a mai pronunțat asupra constituționalității acestora. Astfel, prin Decizia nr. 1.544 din 25 noiembrie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 17 din 7 ianuarie 2011, Curtea a statuat că, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege*”. Astfel, legiuitorul este în drept să stabilească regulile de procedură cu aplicabilitate generală, dar și unele reguli speciale, derogatorii, în considerarea unor situații deosebite, fără ca acestea să poată fi contrare liberului acces la justiție, dreptului la apărare sau dispozițiilor fundamentale referitoare la statul de drept. Prevederile criticate constituie norme de procedură, prin care se reglementează soluționarea contestațiilor privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, stabilind obligațiile judecătorului, termenul de depunere a întâmpinării și a răspunsului la aceasta și la cererea reconvențională, precum și stabilirea primului termen de judecată și a celor ulterioare, fără a aduce atingere dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil. Această soluție este în concordanță și cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului referitoare la respectarea principiului celerității procedurilor judiciare. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a arătat că, prin impunerea respectării unui termen rezonabil, Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale subliniază importanța faptului că „justiția trebuie să fie administrată fără întârzieri de natură a-i compromite eficacitatea și credibilitatea (Hotărârea din 27 octombrie 1994, pronunțată în Cauza *Katte Klitsche de la Grange împotriva Italiei*, paragraful 61), statul fiind responsabil pentru activitatea ansamblului serviciilor sale, nu numai pentru aceea a organelor judiciare (Hotărârea din 23 octombrie 1990, pronunțată în Cauza *Moreira de Azevedo împotriva Portugaliei*, paragraful 73).

Așa fiind, referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287¹, art. 287² și art. 287⁴—287⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

III. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 725 alin. 2 din Codul de procedură civilă, Curtea constată că prin Decizia nr. 1.671 din 15 decembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 118 din 23 februarie 2010, Curtea a statuat că aceste dispoziții legale instituie regula de drept comun ce constă în aplicarea imediată a legii procesuale noi, aceeași instanță putând fi investită cu soluționarea a două căi de atac în aceeași cauză, ceea ce nu relevă însă niciun fine de neconstituționalitate.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 286 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Societatea Comercială „Saero” — S.R.L. (în prezent Societatea Comercială „Muroetal” — S.R.L.) din Giroc, județul Timiș în Dosarul nr. 2.326/102/2009 al Tribunalului Mureș — Secția contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287³ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

3. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 287¹, art. 287², art. 287⁴—287⁶ din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii și a dispozițiilor art. 725 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 decembrie 2011.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
AUGUSTIN ZEGREAN

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind numirea unui consul general**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Iulian Nițu se numește consul general, șef al Consulatului General al României la Zajecar, Republica Serbia.

PRIM-MINISTRU

MIHAI-RĂZVAN UNGUREANUContrasemnează:

Ministrul afacerilor externe,

Cristian Diaconescu

București, 6 martie 2012.

Nr. 110.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE**
privind rechemarea unui consul general

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Domnul Lucian Valeriu Rosenfeld se recheamă din calitatea de consul general, șef al Consulatului General al României la Vancouver, Canada.

PRIM-MINISTRU
MIHAI-RĂZVAN UNGUREANU

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor externe,
Cristian Diaconescu

București, 6 martie 2012.
Nr. 111.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE**
privind rechemarea unui consul general

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Domnul Emil Călin Cămărășan se recheamă din calitatea de consul general, șef al Consulatului General al României la Gyula, Republica Ungară.

Art. 2. — Domnul Emil Călin Cămărășan își va încheia misiunea în termen de cel mult 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri.

PRIM-MINISTRU
MIHAI-RĂZVAN UNGUREANU

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor externe,
Cristian Diaconescu

București, 6 martie 2012.
Nr. 112.

GUVERNUL ROMÂNIEI**HOTĂRÂRE**
privind rechemarea și numirea unui consul general

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Domnul Dumitru Hrițuleac se recheamă din calitatea de consul general, șef al Consulatului General al României la Salonic, Republica Elenă.

Art. 2. — Domnul Dumitru Hrițuleac își va încheia misiunea în termen de cel mult 90 de zile de la intrarea în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 3. — Începând cu data încheierii misiunii domnului Dumitru Hrițuleac, domnul Martin-Ladislau Salamon-Paven se numește consul general, șef al Consulatului General al României la Salonic, Republica Elenă.

PRIM-MINISTRU
MIHAI-RĂZVAN UNGUREANU

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor externe,
Cristian Diaconescu

București, 6 martie 2012.
Nr. 113.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR

ORDIN

**privind modificarea și completarea
Ordinului ministrului administrației și internelor nr. 131/2010
pentru aprobarea modelului certificatelor de atestare
a absolvirii programelor de formare specializată
și a programelor de perfecționare organizate
de Agenția Națională a Funcționarilor Publici,
precum și pentru aprobarea modelului certificatului
de atestare a absolvirii programelor de perfecționare
organizate de centrele regionale de formare continuă
pentru administrația publică locală**

Având în vedere:

— prevederile art. 3 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2008 privind statutul funcționarului public denumit manager public, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 135/2009, cu modificările ulterioare;

— prevederile art. 5 lit. a), art. 6 alin. (1) și art. 9 alin. (5) și (6) din Hotărârea Guvernului nr. 1.066/2008 pentru aprobarea normelor privind formarea profesională a funcționarilor publici;

— prevederile art. 6 alin. (2) și art. 24 din Hotărârea Guvernului nr. 1.000/2006 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, republicată,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Administrației și Internelor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 15/2008, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul administrației și internelor emite următorul ordin:

Art. I. — Ordinul ministrului administrației și internelor nr. 131/2010 pentru aprobarea modelului certificatelor de atestare a absolvirii programelor de formare specializată și a programelor de perfecționare organizate de Agenția Națională a Funcționarilor Publici, precum și pentru aprobarea modelului certificatului de atestare a absolvirii programelor de perfecționare organizate de centrele regionale de formare continuă pentru administrația publică locală, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 396 din 15 iunie 2010, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 1, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) Se aprobă modelul certificatului de atestare a absolvirii programului de formare specializată în administrația publică organizat de Agenția Națională a Funcționarilor Publici pentru obținerea statutului de manager public, prevăzut în anexa nr. 31.”

2. La articolul 1, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Certificatele prevăzute la alin. (1)—(3¹) sunt imprimare-tip, pe hârtie specială, având elementele de securizare prevăzute în anexa nr. 4.”

3. După anexa nr. 3 se introduce o nouă anexă, anexa nr. 3¹, având cuprinsul prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul administrației și internelor,
Gabriel Berca

R O M Â N I A

**MINISTERUL ADMINISTRAȚIEI ȘI INTERNELOR
AGENȚIA NAȚIONALĂ A FUNCȚIONARILOR PUBLICI**

Seria Nr.

Seria Nr.

TS

CERTIFICAT DE MANAGER PUBLIC

CERTIFICAT DE MANAGER PUBLIC

D-1 (na)
născut(ă) în anul luna ziua
în localitatea județul
a absolvit Programul de formare specializată în administrația publică
cu durata de
organizat pentru obținerea statutului de manager public
promoția cu media

D-1 (na)
născut(ă) în anul luna ziua
în localitatea județul
a absolvit Programul de formare specializată în administrația publică
cu durata de organizat pentru obținerea statutului de manager public
promoția cu media

Titularului acestui certificat i se acordă toate drepturile legale.

PREȘEDINTE

Coordonator program,

PREȘEDINTE

Semnătura titularului,
Nr.....Data

Semnătura titularului,

Nr.....Data

Nr.....Data

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

MINISTERUL AFACERILOR EXTERNE

ORDIN

pentru publicarea schimbului de scrisori, semnate la București la 27 septembrie 2011 și, respectiv, la București la 21 decembrie 2011, care constituie Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene prin care se extinde până la 31 decembrie 2012 valabilitatea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene privind acordarea asistenței financiare, semnat la București la 26 noiembrie 1992

În baza art. 38 alin. (4) din Legea nr. 590/2003 privind tratatele,

în temeiul art. 46 alin. (3) din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul afacerilor externe emite prezentul ordin.

Articol unic. — Se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, schimbul de scrisori, semnate la București la 27 septembrie 2011 și, respectiv, la București la 21 decembrie 2011, care constituie Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene prin care se extinde până la

31 decembrie 2012 valabilitatea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene privind acordarea asistenței financiare, semnat la București la 26 noiembrie 1992. Scrisorile sunt prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Ministrul afacerilor externe,
Cristian Diaconescu

București, 27 februarie 2012.
Nr. 202.

ANEXĂ

H2-1/4880

București, 21 decembrie 2011

Domnului **Jean-Hubert Lebet**,
ambasadorul extraordinar și plenipotențiar al Confederației Elvețiene în România

Excelență,

Am onoarea să confirm primirea scrisorii dumneavoastră din 27 septembrie 2011 cu privire la Acordul dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene privind acordarea asistenței financiare, semnat la București la 26 noiembrie 1992, cu următorul conținut:

„Am onoarea să mă refer la Acordul dintre Guvernul Confederației Elvețiene și Guvernul României privind acordarea asistenței financiare («Acordul»), semnat la 26 noiembrie 1992 la București, a cărui valabilitate a fost prelungită până la 31 decembrie 2011, prin Acordul din 20 octombrie 2009 dintre cele două guverne.

Conform articolului 10 din Acordul menționat, Guvernul elvețian confirmă:

(i) acordul său pentru extinderea valabilității Acordului (art. 12.2 al Acordului) până la 31 decembrie 2012 sau până la o altă dată ce va fi agreată de părțile contractante.

Toate celelalte prevederi ale Acordului și amendamentele subsecvente ale Acordului rămân în vigoare.

Conform Acordului, această scrisoare, împreună cu răspunsul dumneavoastră care va confirma aprobarea de către Guvernul dumneavoastră a amendamentului de mai sus, va produce efecte juridice.

V-aș fi recunoscător dacă ați putea confirma faptul că Guvernul României este de acord cu conținutul acestei scrisori.”

Am onoarea ca în numele Guvernului României să confirm că prevederile cuprinse în scrisoarea dumneavoastră din 27 septembrie 2011 sunt acceptabile și că scrisoarea dumneavoastră împreună cu această scrisoare de răspuns constituie un Acord între cele două guverne prin care se extinde până la 31 decembrie 2012 valabilitatea Acordului dintre Guvernul României și Guvernul Confederației Elvețiene privind acordarea asistenței financiare, semnat la București la 26 noiembrie 1992, și care intră în vigoare la data acestei scrisori de răspuns.

Vă rog să primiți, Excelență, asigurarea celei mai înalte considerații.

Pentru Guvernul României,

Teodor Baconschi,
ministrul afacerilor externe

Ambasadorul Elveției

București, 27 septembrie 2011

Ministerului Afacerilor Externe
Domnului **Teodor Baconschi**,
ministru

Excelență,

Am onoarea să mă refer la Acordul dintre Guvernul Confederației Elvețiene și Guvernul României privind acordarea asistenței financiare („Acordul”), semnat la 26 noiembrie 1992 la București, a cărui valabilitate a fost prelungită până la 31 decembrie 2011, prin Acordul din 20 octombrie 2009 dintre cele două guverne.

Conform articolului 10 din Acordul menționat, Guvernul elvețian confirmă:

(i) acordul său pentru extinderea valabilității Acordului (art. 12.2 al Acordului) până la 31 decembrie 2012 sau până la o altă dată ce va fi agreeată de părțile contractante.

Toate celelalte prevederi ale Acordului și amendamentele subsecvente ale Acordului rămân în vigoare.

Conform Acordului, această scrisoare, împreună cu răspunsul dumneavoastră care va confirma aprobarea de către Guvernul dumneavoastră a amendamentului de mai sus, va produce efecte juridice.

V-aș fi recunoscător dacă ați putea confirma faptul că Guvernul României este de acord cu conținutul acestei scrisori.

Vă rog să primiți, Excelență, asigurarea celei mai înalte considerații.

Pentru Guvernul Confederației Elvețiene,
Jean-Hubert Lebet

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

